మనిషిని

* రచన ; శ్రీ రఘు *

వాస్తవిక జగత్ లోకి వచ్చేసరికి వంటరిగా మిగిలిపోయాను. అమ్మా...నాన్నా...అక్కా... అన్నా అంతా చాలాదూరంలో ఉన్నారన్న విషయం జ్ఞప్తికివచ్చేసరికి మనసు అదోలా ఐపోయింది. ఒంటిగా వుండడానికి ససేమిరా వొప్పుకోలేదు. ఇంటికిపోవాలని మారాంచేసింది, ఫలితం పదిహేనురోజులు శెలవుతీసుకుని మావూరుకి ప్రయాణం కట్టేను.

ఆమదాలవలసకు ముప్పైమైళ్లదూరంలో వున్న రాజాం వెళ్లాలి. అక్కడ నాకు కావలిసినవారు, ఆప్తులు, చాలామంది ఉన్నారు. వారి మధ్యకుపోయి సరదాగా కాలక్షేపం చేయాలని మనసు ఉరకలు వేస్తోంది. రైలు పరుగులు తీస్తోంది: ఆలోచనలు అలలులాగా వస్తూ కలలులాగా కరిగిపోతున్నాయి. ప్రయాణీకుల అలజడి అంబుధిఘోషలా వినిపిస్తున్నా ఎంతో హాయిగా ప్రశాంతగా ఉన్నట్టు మనసు సంతోషపడుతోంది. దీని కంతటికి కారణం త్వరలో తన ఆప్తులను, అయినవారిని కలుసుకోపోతుంది మనసు.

రైలు ఆగింది...

'టిక్కెట్టు ప్లీజు...'

విలాసంగా జేబులోనుంచి తీసి చూపించి మళ్లీ బద్రంగా జేబులో దాచుకున్నా...

'చాయిగరమ్...గరమ్‌చాయి...' అంటూ కేక వినిపించింది. అంతే-ఒక్క కప్పు టీ ఉంటే బాగుంటుంది అంది మనసు...

వెధవ మట్టికప్పులో త్రాగాలంటే ఆదోలా వుంటుంది నాకు, కాని మనసెక్కడ చిన్నపుచ్చుకుంటుందోనని ఒక్క టీ తీసుకున్నాను. అంతలో 'సింగాడ గరమ్' కేకవినిపించింది. వట్టి టీ తాగాలంటే ఆదోలా వుంది ''ఒక్కసింగాడ దీసుకోవూ' అంటూ మనసు మారాం చెయ్యసాగింది.

'బాగుంది దీనివాటం! ఏదంటే దానికి వప్పుకున్నకొద్ది మరి ముద్దుగునుస్తోంది. 'వద్దు'. యిలాంటి వస్తువులు తింటే శరీరారోగ్య దెబ్బతింటుంది తెలుసా? యింకా కొద్దిగంటలు యీ టీ త్రాగి తృప్తిపడు బరంపురంవస్తే ఇడ్లీ తినిపిస్తాలే' అంటూ మనసుని సముదాయించేను. బుద్ధిగా ఊరుకుంది.

'యింత అందమైన చెయ్యి ఎవరిదబ్బా' అన్నాయి కళ్లు.

'ఎవరిదైతే నీకెందుకు'అని విసురుకున్నాను.

'బాగుంది నీవరస. భగవంతుడు కళ్ళెందుకు సృష్టించాడనుకున్నావ్! అందమైనవాటినిచూచి ఆనందించడానికే మేము చూస్తాము, మమ్మాపకు' అంటూ కళ్లు నన్నెదిరించి అటుచూసాయి.

'ఆహా! ఎంత అందంగా వుందామె, ఎంత చక్కగా తీర్చిదిద్ది సృష్టించాడు ఆ బ్రహ్మ దేవుడు. అచ్చు దేవకన్యలా వుంది. చూశావా ఆ కళ్లు ఎంత అందంగా మెరుస్తున్నాయో చూశావో లేదో ఆమెకా చీర ఎంత అందగా నచ్చిందో...''

చీ! చీ! యింక సహించలేక పోయాను. నా కళ్లు ఆమెని చూస్తున్నట్టు ఆమె గమనించి దంటే యింకేమీనా వుందా! మీరు నాకు తోడుగావుండి నాపరువును మట్టి గలిపేటట్టు న్నారు' అంటూ గట్టిగా కూత వేశాను అంతే కళ్లు మళ్ళీ బయటికి చూడసాగాయి.

ఆమె నాకు కొంచెందూరంలో కూర్చుంది. రైలుబండి ఆగుతూ పరిగెడుతూ ఉంది. నాకళ్ళు ఉండి...ఉండి ఒక్కసారి ఆమె చుట్టూ తిరిగి వచ్చేస్తున్నాయి. నేనా విషయం కనిపెట్టక పోలేదు.

'పోనీలే చాలామంది కళ్ళు ఆమెను చూస్తున్నపుడు నాకళ్ళు ఏమి పాపం చేసాయని చూడకపోవాలి!' చూడని అని వూరుకున్నాను.

'ఇదిగో నేను బండిలో కూర్చున్నది మొదలు ఎవరితోను మాట్లాడలేదు. యిలా వుండిపోతే పాచి కంపు పట్టుకుంటుంది' అంటూ హెచ్చరించింది నోరు.

'నీకు మాట్లాడం యిష్టంలేక నువ్వుమాట్లాడలేదు దానికి నేనేం చేసేది?'

'అయితే ఆ అందమైన అమ్మాయితో మాట్లాడతాను నువ్వేమీ అనవుకదూ' అంది నోరు.

'ఛీ! తప్పుకదూ? పరాయి పడుచు అమ్మాయిలతోటి మాట్లాడకూడదు...నీకు అంతగా మాట్లాడాలనుకుంటే ఆ ఎదురుగా ఉన్న బుర్ర మీసాల ఆసామితో మాట్లాడు. అంతగా కాదనుకుంటే ఆ ప్రక్కనే ఉన్న కళ్లజోడు మామ్మ

మేము అతినూతనమైన యంత్రసాధనములచే అమర్చి అతి సరసమగు, అత్యాకర్షణీయముగా, నేత్రానందకరమైన, జంకాళాలు మరియు బెడ్ షీట్లను తయారు చేస్తున్నాము. మహాశయులు మాకు చేయూతనిచ్చి అత్యధికముగా ఆర్డరు ఇవ్వవలెనని కోరుచున్నాము. మీ ఆర్డరును వెంటనే గమనించి సప్లై చేయుదుము.

(ఉత్తర ప్రత్యుత్తరాలు ఇంగ్లీషులోనే)

SIVAKUMAR INDUSTRIAL

BHAVANI (S.I.)

P. B[redacted] Tel : "JAMAKALAM"

Phone No. 265

గారితో మాట్లాడు. కాదు...పోదు అనుకుంటే ఆ ఎదురుగుండా ఉన్న గడ్డపు సాదుతోవు మాట్లాడు అంతే కాని ఆమె జోలకి పోకు.'

బుజ్జి మీసాసాయనతో మాట్లాడలంటే నాకు భయంబాబు చీ...చీ ముసలమ్మతోటి మాట్లాడమేమిటి నా బొంద...! యిహపోతే ఆ గడ్డపు సాధువుతో మాట్లాడాలా; వాడంతా వేదాంత ధోరణిలో మాట్లాడుతాడు. నాకు సరిపడదు. నేను ఆమెతోనే మాట్లాడ తాను అంటూ మొండి కేసింది నోరు.

'పోనీ ఆమెతోనే మాట్లాడనీ కూడదా! నాకూ ఉల్లాసంగా ఉంటుంది' అంటూ నోటిని సపోర్టు చేసింది మనసు.

'నువ్వూకలిసావు' అంటూ విసుక్కున్నాను.

'పాపం ఆమె పరసు క్రింద పడిపోయింది' అంటూ జాలిగా చూసాయి కళ్ళు.

అలాంటి అవకాశం కోసం ఎంత సేపటినుంచి ఎదురుచూన్నాసూయో! ఏమో? చప్పున చేతులుపోయి ఆ పరసును తీసి ఆమెకందించాయి.

ఆమె వేంటనే పరసునందుకొని 'చాలాధన్యవాదా'లంది. యీ అవకాశం జార విడుచుకోలేదునోరు...అబ్బే 'దానికేం లెండి' అనేసి ఏవూరు వెళ్తారు? అని అడిగేసింది.

'విజయనగరం వెళ్తాను'...మరి మీరో!?... నోరేదో మాట్లాడేస్తోంది. కాని నాకు భయమేస్తోంది మనసుకు యిదేమీ పట్టనట్టు కనిపించలేదు' చాలా ఉల్లాసంగా ఉంది. ఆహా మాట్లాడుతూంటే ఎంత హాయిగా వినిపిస్తోంది. అంటూ సంబరపడుతున్నాయి చెవ్వులు.

ఇంటివద్ద ఎవరేనా గ్లాసుడు మంచినీళ్ళు అడిగితే కదలలేను, మోగ్రో ఆనేకాళ్ళు, ఆమె పనిచెప్పేసరికి ఉత్సాహంగా ప్లాట్ ఫారంమీద పరిగెట్టి వస్తున్నాయి.

'అబ్బా! చలివేస్తోంది కొంచెం అటువైపు జరిగి కూర్చోరాదు' అం[?] మూల్గింది శరీరం.

నీకిప్పుడిదేం జబ్బు...! కొంచెం అటువైపు జరిగితే ఆమె ఏమి అనుకోదు.

'పరిచయాలు అయిపోయినాయికదూ ఆమె ఏమి అనుకోలేదులే' అంది మనసు.

శరీరం కొంచెం జరిగి కూర్చుంది.

'ఆమె అభ్యంతరం చెప్పలేదు చూశావా!!, అంది మనసు.

'అబ్బా! ఎంతో వెచ్చగా, హాయిగాఉంది అని సంబర పడింది శరీరం.

ఆమదాల వలస వచ్చేసింది

శరీరం ఆమెవద్ద శెలవు పుచ్చుకుంది. చేతులు నమస్కారం చేసాయి. కళ్లు ఆదోలా చూసాయి మనసు మౌనంగా ఊరుకుంది. కాళ్ళు నీరసంగా బస్సు స్టాండు చేరుతున్నాయి.

ఊరు దగ్గరపడుతున్నా నిరుత్సాహంగానే ఉండిపోయింది మనసు.

'నిన్న యింటికి పోవాలనే ఉత్సాహపడ్డావే యీవాళ ఇల్లుదగర పడుతూంటే అంత నిరుత్సాహంగా ఉన్నావేం'

'ఆమెను విడిచి పెట్టినందుకు మా అందరికి దిగాలుగా వుంది'

'బాగు ....బాగు. మీరంతా ఆమెను గురించి ఆలోచిస్తూ దిగాలుగావుంటే...యింటి వద్ద నా పరువేం కాను.'

(తరువాయి 36వ పేజీలో)

'అమ్మా! నేను ఎస్. ఎస్. ఎల్. సి పాసయ్యాను. స్టేట్ ఫస్టు వచ్చేనమ్మా!' అన్నప్పుడు, తను ఆనందించటానికి బదులు, ఆయన యీ ఆనందం పొందటానికి నోచికోలేదు కదా అని బాధ పడింది తను. వెంటనే ఆయనకోరిక జ్ఞాపకంవచ్చింది.

రఘు ఎస్. ఎస్. ఎల్. సి చదవాలి, తర్వాత మెడిసిన్ చదవాలి.

ఇదే ఆలోచన మనసులో కదులుతూ వుండేది తనకి.

కుటుంబం ఎలాగడుస్తుందో తెలీకుండానే, అలాగే గడుస్తుంది. ఆయన్ని వెదికించటానికి అయిన ఖర్చు ఎంతో చెప్పలేం. ఆ వేళ, రఘూనే కుటుంబం విషయం కలుగచేసుకున్నాడు.

'అమ్మా' ఇప్పుడు నే నెలాగూ స్కూల్ ఫైనల్ పాసయ్యానుగదా? నాన్న గారెక్కడికెళ్ళారో, ఎప్పుడు తిరిగివొస్తారో తెలీకుండా వుంది. కుటుంబం యిలా ఎన్నాళ్లు గడుస్తుందమ్మా! పరీక్ష పాసయిన్నాడే, ఉద్యోగానికి దరఖాస్తు పెట్టాను. ఎల్. డి. సి గా ఉద్యోగం వచ్చిందమ్మా! దీవించి పంపవమ్మా!' అన్నాడు రఘు!

'రఘూ!' అంటూ పిచ్చికోపంతో పూడిపోయింది తను.

'ఆ రోజున బాబుమీద తనకెంత కోపం వచ్చిందో! అవును రాదూ మరీ! ఆయనకోరికని తిరస్కరించి ఉద్యోగం చేస్తానంటే_ఆ విషయమే బాబుతో చెప్పింది తను.

"నువ్వు చేయవలసింది ఉద్యోగం కాదు బాబూ అధ్యయనం. మీ నాన్న గారి కోరిక ప్రకారం పి.యు.సి. చదివి, Medicine చదవాలి! అదే నాకోరిక కూడా!'

'అమ్మా! నాన్న గారికోరిక నాకోరిక కాదా! కాని యింటివిషయాలు కూడా ఆలోచించాలి కాదమ్మా! నేను Medicine చదవటానికి తప్పక కృషిచేస్తాను. Night College లో పి. యు. సి చదువుతాను. ఇప్పటికైనా నా ఉద్యోగం విషయం అంగీకరించమ్మా!' అన్నాడు రఘు.

తను కాదనలేక పోయింది.

ఇలాగ తమంతా ఆలోచిస్తుంది రమ. శీతల గాలులు ఆమెలోని బాధలవేడిని హరించలేక పోతున్నాయి. భర్త జ్ఞాపకం వచ్చినప్పుడల్లా, ఆమెలోని కన్నీరు అలా ఆమె కొను కొలకల్లో యింకి పోతుంది. నిత్యం ఆమెకు భర్త జ్ఞాపకాలు తప్ప, మరోటి స్మృతిపథంలో మెదలవు.

గోడగడియారం పదిగంటలు కొట్టింది.

తనలో ఆలోచనలు అలాగే సాగుతున్నాయి. ఒకటి తరువాత ఒకటి వర్షాకాలం నీటి బుడగల్లా కనిపించి, అంతర్ధానమవుతున్నాయి.

అప్పుడే సినిమానుంచి వచ్చిన రఘు గదిలో లైటు వెలిగించకుండా, చీకట్లో [illegible]ర్చున్న మాత రమ కనిపించింది.

'అమ్మా! ఇలా లైటు వెలిగించుకోకుండా చీకట్లో కూర్చున్నావే మమ్మా! పైన చీకటి వుంటే, [illegible]నసులో చీకటి మరీ వేధిస్తుంది కదమ్మా!' అన్నాడు [illegible]ఘు.

'.................'రమ మౌనంగా వుంది.

'నీవిలా ఎప్పుడూ బాధపడుతూ వుంటే, నేను మాత్రం ఎలా బాధపడకుండా వుండగలనమ్మా! నీవిలా నిత్యం కళ్లనీరు పెట్టుకుంటుంటే, నేను చూడలేనమ్మా' అన్నాడు రఘు.

(34వ [illegible] తరువాయి)

'ఎంత సేపు నీ [illegible]...ప్రతిష్టగురించే ఆలోచిస్తావుకాని' [illegible]గురించి ఆలోచించవేం? అన్నాయి అన్ని ఏకకంఠంతో...

జ్ఞానేంద్రియాలకు కోపం వచ్చిందని తెలిసిపోయింది. వాటిని సామత్ చెయ్యాలి మరి.

'ఓస్...యీమాత్రం దానికేనా...అంత విచారం...విజయనగరం మనకెంతదూరం... ఆమెను మళ్ళీ కలుసుకుందాం'అన్నాను...

'నిజంగానా ఉత్సాహంగా అడిగాయి జ్ఞానేంద్రియాలు...

'ఉ' అన్నాను...

'అన్నీ మళ్లీ ఉత్సాహంగా పనిచేయటం మొదలెట్టాయి.

నేను మనిషిని. జ్ఞానేంద్రియాలను ఎదిరించే శక్తి, యుక్తి నాలో లేవు...అవి చెప్పినట్టు నడుచుకోవడం తప్ప...మరేం చెయ్యలేని మనిషిని అని అనుకున్నాను.